

[Korsgaard.]

mere. Paa Grund af Militærvæsenets Omordning vil der fremkomme en Pensionsbyrde paa 6—8 Mill. Kr. ekstra. De forøgede sociale Udgifter, der foreslaas af Regeringen, andrager 13 Mill. Kr. Lægger vi det sammen, bliver der rundt regnet en Besparelse paa 10 Mill. Kr.; saa er der ikke taget det mindste Hensyn til, at ved Ophævelsen af det nuværende Militærvæsen og ved Indførelsen af noget, der er meget mindre, vil der fornuftigvis blive en ikke uvæsentlig forøget Arbejdsløshed, men selv om man ikke tager Hensyn hertil, fremkommer der altsaa alt i alt en Besparelse paa 10 Mill. Kr. Tror man virkelig, at dette betyder noget afgørende i en Erhvervskrise? Det maa da være underligt indrettede Hjerner, som kan tro derpaa. Tænk blot paa, hvad 10 Øres Nedsættelse pr. kg Smør betyder! Det er 15 Mill. Kr. paa eet Aar — og saa tror man, at med et Beløb som dette skulde Krisen være løst! Det er at ville foregøgle Befolkningen noget, der er fuldkommen urimeligt.

Ordføreren for Forespørgerne (Hans Hansen): Den Forespørgsel, som jeg i Gaar havde den Ære at motivere paa min Gruppes Vegne, har jo faaet en saa indgaaende Drøftelse, at Spørgsmaalet om Betimeligheden af, at den blev stillet, i sig selv derved er bevaret. Den Opmærksomhed, den har vakt udadtil, ses maaske bedst af, at den højtærede Regerings Organ „Social-Demokraten“, i Dag ofrer næsten en hel Leder paa de tre Mænd, som den højtærede Statsminister i Gaar i sin Tale med en vis Betoning omtalte. Den højtærede Statsminister sagde ikke „de tre smaa Mænd“, men det genspejler sig i „Social-Demokraten“s Leder og i den hele Omtale. Der var dog en Tid for ikke overvældende mange Aar tilbage, da det socialdemokratiske Parti var i en lignende Situation som den, min lille Gruppe i Øjeblikket er i. Det er ikke saa længe siden, at det socialdemokratiske Parti var et lille Parti. Fra 1870 til 1890erne gik Partiet frem fra ca. 700 Stemmer, som det mønstrede, første Gang det gik til Valg, til 24 000 Stemmer, som det naaede op til i 90erne. Men det synes jo aabenbart baade den højtærede Statsminister og det omtalte Organ at have glemt. Jeg skal ikke komme ind paa den Modtagelse, som de Tanker, der blev ført frem af det socialdemokratiske Parti i den Periode, mødte i de Forhandlinger, der blev ført i den danske Rigsdag den Gang, men jeg vil sige, at Retsstatspartiets

Fremtid og dets Fortid i og for sig ogsaa er denne Forespørgsel ganske uvedkommende. Jeg maa maaske have Lov til at føje til, at hvis blot der bliver holdt mange Taler som dem, der i Gaar blev holdt af den højtærede Statsminister og af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen som Ordfører for sit Parti, saa tror jeg, det vil gaa Socialdemokratiet, som det gik med Venstrepartiet, der voksede sig stort og stærkt under Systemet Estrup, fordi Estrup netop den Gang var en direkte Anledning til den stærke Tilslutning til Venstrepartiet, fordi Estrup-Regimet den Gang var en direkte Hjælp til Venstrepartiets Start. Jeg vil tro, at den oplagte Hjelpe-løshed, der laa i de to Taler, holdt henholdsvis af den højtærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, kan faa den samme Betydning for Retsstatspartiets Fremtid.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, hvis hele Betragtning, foruden den traditionelle Taknemmelighed mod hans høje Chef, som blev fremsat i den sædvanlige selvglade og glinsende Form, kun gik ud paa Igangsættelse af offentlige Arbejder, vil jeg sige: Hvad er egentlig Meningen fra Socialdemokratiets Side? Den højtærede Statsminister behøver i og for sig ikke at forsikre, at vi ikke maa opfatte ham og Regeringen som Idioter, jeg tror ikke, der var nogen, der havde mistænkt dem derfor i Forvejen, men man er nær ved at tro, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen i sin Propaganda er ude for det, der er værre, nemlig at appellere til den Opfattelse, hvorom det synes, som man tror, at denne Betegnelse kan paahæftes.

Min Forespørgsels Centralpunkt var, om Regeringen vilde skride ind mod Monopol-systemet, men ikke med et Kvidder er det blevet bevaret, hverken af den højtærede Statsminister eller af den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Igangsættelse af offentlige Arbejder og Maaden, hvorpaa Midlerne hertil skal tilvejebringes, vil jeg spørge: Er Forholdet ikke det, at naar der skal igangsættes offentlige Arbejder, skal det ske for Borgernes Penge, for Arbejdernes Penge? For hvis ellers? Har man ganske overset, at naar man udsriver disse Skatter eller gør den Gæld, der nødvendigvis bliver Følgen, saa svækker man i samme Omfang det private Næringsliv. Her bliver hele Spørgsmaalet, om man fremdeles kan leve i den Opfattelse og faa andre til at tro, at det bliver billigere at igangsætte Arbejder, naar det er det offentlige, der gør det. Jeg vil dér sige til det